

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

Zahulákala jsem si v pátek na našem pididovolenkovým výletě.

Řekla jsem si totiž, že si chci tu sněhovou nadílku pořádně užít a že si vezmeme dovču v pátek. A půjdeme na výlet. A mooc dobře jsme událi. Vypala jsem se pěkně na Pražáka a i Brtník si přispal. Následovala opulentní snídaně pro všechny účastníky výletu. Ale pochopitelně i pro ty, co s námi nešli. Což byl Mouses. Ve čtvrtek, když jsme přijeli nás přiběhl uvítat. Já měla taaakovuuuuuuu velikou radost, že ho vidím! Broučka malýho... no malýho, už je větší, než býval, taky kebule mu vyrostla. Pěkně jsme se povítali a uuuž šupajdil dovnitř. A ani v nejmenším se nedivím, protože..... protože o něco později psala paní sousedka, že si všimla, že jsme přijeli a jestli u nás není Mourís. Že ho měla v těch mrazech uvnitř, ale v úterý, že se nevrátil a mají o něj strach. Což se nedivím. Po dohodě jsem ho čapla a nesla jí ho.

Měla stejnou radost, jako já, když jsme přijeli. Říkala, že se báli, že zmrznul někde. Já jsem byla ráda, že ho v tuhle dobu nechávají na noc uvnitř a tak jsem jim ho pokaždý večer poctivě nosila. I když on teda nechtěl, byl na svou pravou paničku vždycky načuřenej, když jsem jí ho předala. Nevděčníka jednoho. Já vím, že u nás má o zábavu postaráno, ale! Oni mu dají zázemí přes týden a může být rád, že ho nechají spinkat uvnitř v teple. Zvlášť teď, když ještě víc přituhlo. Já nechci, aby si řekli, že se na něj můžou vykašlat, když si bydlí taky u nás. To neee, takže pokaždý šupajdil k nim. Teď si ráno dal s ohaříkama boj a snídani a pak že půjde pryč ven. Usalašil se na rozhledně a pozoroval cvrkot.

No, bylo totiž co. Hned ráno, ještě, když byl Mourís uvnitř, jsem kosákům nakrájela jablíčka a dala jim je na elektrobudku. Okamžitě to zjistili a konaly se nálety. Mají tam dobrý přehled a navíc tam na Mousese dobře vidí, jakmile vyjde ven. Já vždycky navíc zatleskám, když ho pouštím. A on to taky moc dobře ví, že tam si neškrtně. Takže ležel a čučel a vyhříval se na sluníčku, který nás lákalo ven.

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

Taky jsme hnedle vypadli.

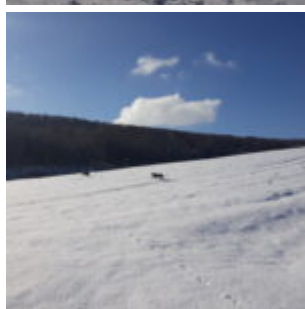
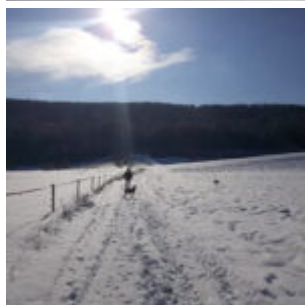
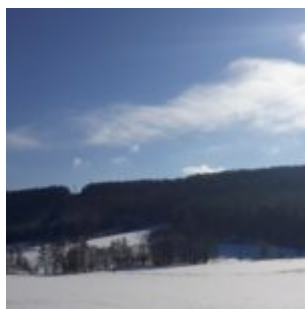
Neměli jsme nějaký plán, resp. každej jsme měli jinej ☐ ☐ . Tak jsme to nakonec vycentrovali a šli jsme úplně jinam ☐ . Vyrázili jsme do lesa - přes kopec- směr nejbližší pidi městečko. Ale nemířili jsme až tam, zkrátka jen tím směrem. Ohaříci byli Blažejové.

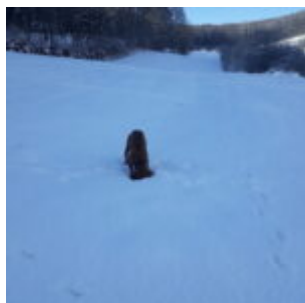
“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

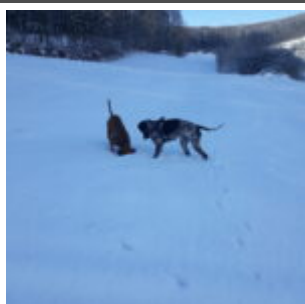
Pochopitelně mají vždycky rádi, když se jde hromadně. Začátek cesty patřil loukám a pastvinám:

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

Myšaaa!

Máš? Jo?

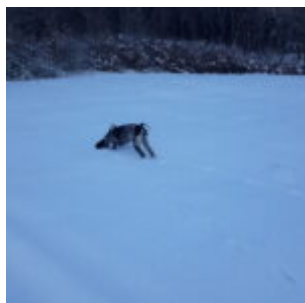

Vokáá!

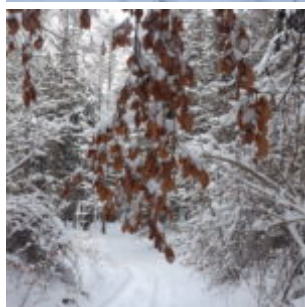
Ale prt!

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

TADY JE MYŠA!

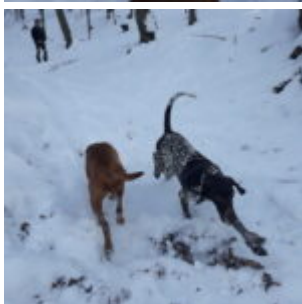
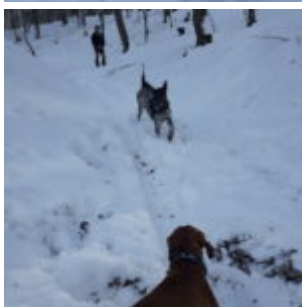
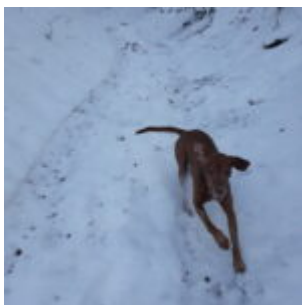
a pak jsme zalezli do lesa a funěli a stoupali.

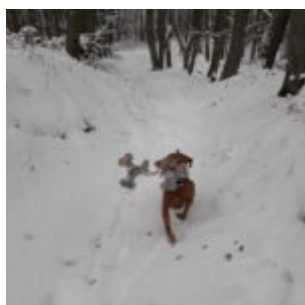
Aby to ohařící neměli jen tak fádňí, tak se taky pracovně hrálo a hravě přivolávalo

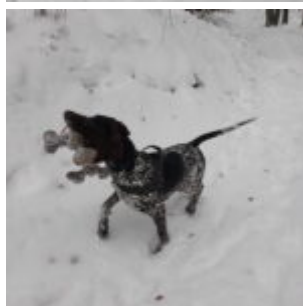
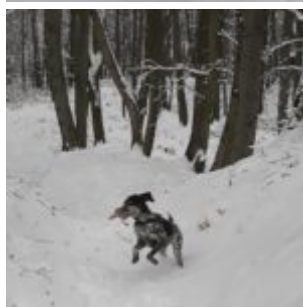
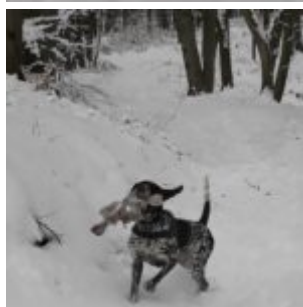
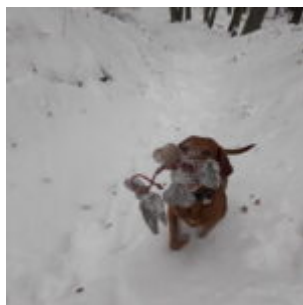
“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

(jen ať si při těch aportech dolů do roklí a přibíhání k pánčičce taky trochu zaběhají, ne?).

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

Rumíček můj gentlemán mi pomáhal při rozdělování dobrůtek pro lesní zvěř, neb stačilo vokázat na pařez a zvolat - “Dii do něj Rumoušiií!” a už ho vorubal. Čímž z něj dostal

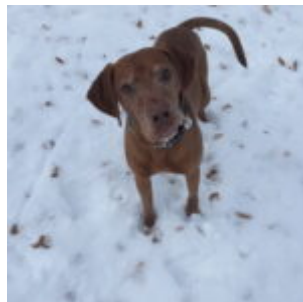
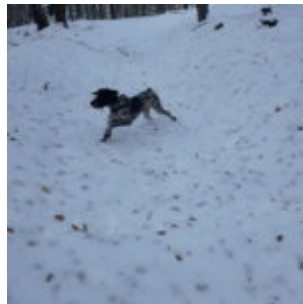
“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

sněhovou čepici:

a já měla hnedle kam dát jablíčka a mrkvu,

který jsem táhla v batůžku. Tali ta si mezitím hrála na modelínu - aneb fleky tón v tónu a musím říct, že i Rumíček k těm zrzavejm flekům výborně ladí ☐

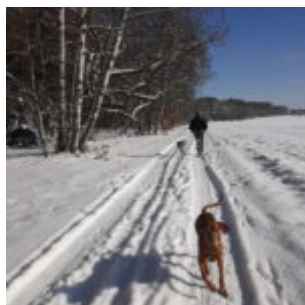
No a jakej by to byl společnej vejlet zimní krajinou, kdyby senevýkopovalo. Toooo by byl Rumoušek velmi zklamaný. Nicméně nemusel, tentokrát si máknul pánik a já si mohla

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

hrát na fotografku. Aleee, to mě napadá, že bych z toho mohla udělat malej, krátkej komiks a spojit to s hádankou, kterou jsem o kousek dál jsem vyrobila. Možná, jestli to hádanka bude teda. To už jsme byli skorem nahoře na kopci a vítalo nás sluníčko a slunný okraj lesa.

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

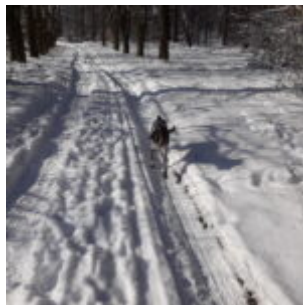

A tady právě já zvolala onu pochvalu: “Pane Bože, ty si tak šikovnej pán! Moc krásně si tendle den vymaloval! Tooo je nádhera! Tooo nikde jinde ve vesmíru nemaj, takovoudle krásu, jako máme my na Zemi. ” A je to podle mě pravda, máme kolem sebe krásu, jen si ji nesmíme ničit.

A šla jsem, šťastná jak blecha a plnejma douškama vdechovala ten třpytívej vzduch a užívala si ticha a hodných, kolem poletujících ohaříků a společnosti svého muže. A! Jako správná manželka jsem prosíravě vzala překvapení. Do malý lahvičky jsem pro každého z nás nalila před odchodem panáka. Ovšem - protože my od Silvestra nepijeme, aby tělo dostalo čas udělat si přestávku, byl to panák nealkehůlický, ale! Stejně jako hlt whisky, vás to parádně zahřeje. Od dovči v Beskydech totiž pravidelně kupujeme Ročestrůf džindžr nápoj: <https://im9.cz/iR/importprodukt-orig/05b/05b80e99791cf64f91858dcb4c188594-mmf1000x1000.jpg>

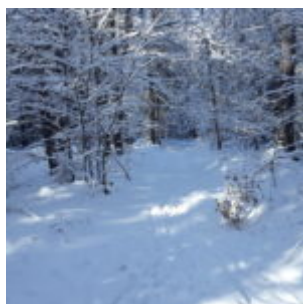
Což je pitíčko, na který jsme narazili v nejlepčejším info centru, jaký známe. V Gorolskeém infocentru v Mostech u Jablunkova. Zkoumali jsme tehdy, co to je a paní nám to doporučila, že to je nejen dobrý nealko pití pro případ, že máte chuť si dát panáka a nemůžete. Což má pravdu, má to fakt říz a dobrou chuť. Ale hlavně je to dobrý jako prevence ochorení. A protože prevence nejní nikdá dost □ , zvlášť teď, odlila jsem nám s sebou a do brašničky psí přihodila, krom odměn pro ohaříky, taky domácí kravský sýr a sůši, že si dáme někde svačinkovou pauzičku. A tu jsme si událi o kousek dál u posedu.

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

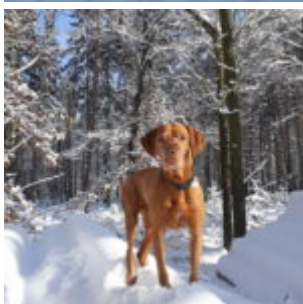
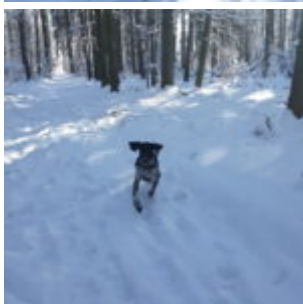
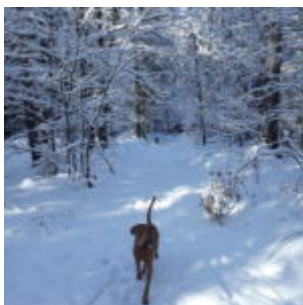
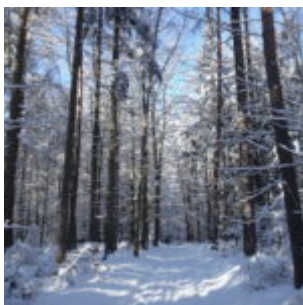

A tady jsem já vyfotila další hádanku. □ (tu tady samo tetkon nevokážu). Po sváče jsme ještě kus putovali po vršku kopce a pak jsme našli cestu dolů a zase se zanořili do lesa.

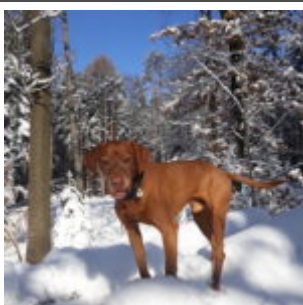
Ticho, ticho, sních a.....zase ticho.

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

Rumíček - velikej lesůch pán!

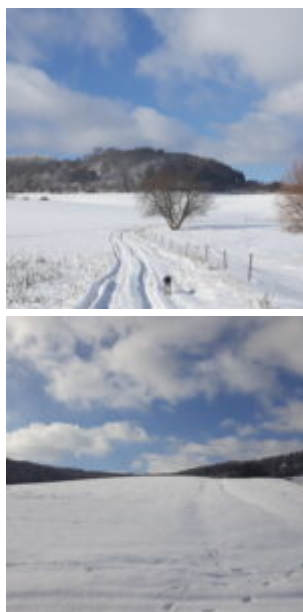

a taky trošku dementík ☐

“Pane Bože, ty si tak šikovnej pán!”

A pohled na šťastně a volně se pohybující psy, kteří se drží čistě na cestě a není nutno se s nimi dohadovat. Tak jak to je pro nás přirozený. I tady jsem poděkovala kamsi nahoru, ale jen potichu, páč kdyby to Flekatice zaslechla, tak jak ji znám, jakmile ji člověk pochválí, hnedle se to pokusí zkazit, aby “nepřišla vo imidž”. Nezaslechla, a vo imidž nepřišla. Ba naopak kolikrát přišla sama od sebe za mnou pro odměnu. Což mě dělalo ešče víc Blaženou, než sem byla ☺ . To asi chápete.

Cesty se v lese různě klikatí, ale - když chcete, a my jsme chtěli, - tak šécky vedou k nám domů ☺ ☺ . Tudíž jsme se vyklikatili dole na pastvinách tam, kde jsme do lesa vlezli.

Ideální okruh. Zbývalo jen vystoupat pastvinama nahoru ke kapličce a od ní zase loukou sešupajdit k Domečku. No a tam už na nás čekal Mourísek, kterej se nadšeně nařítíl do Domečku a zprvu mi dělal společnost u vaření pozdního oběda a pak šel zase cárat ven. Já naopak popadla svoje hadry na stavbu, svoje “dlabátko” a šla po dlouhé době pokračovat ve své očištné misi. Neboli čistit spáry v cihlách od komína a ve zdi, a cihly samotný, aby po následných patričných úpravách jednou vzhledně dekorovaly naši ložnici. Elánu jsem na tom, po předchozím výletu měla dost.